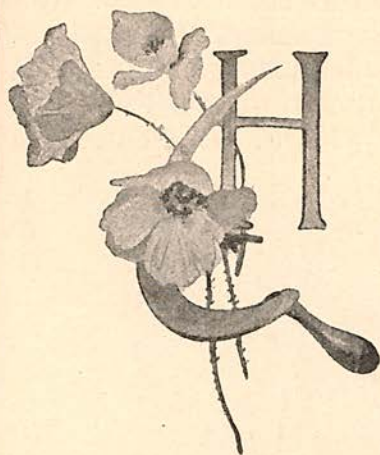

Въ С о ф и я.

а другия день пакъ излѣ-
зохме изъ града. Тате ка-
за, че ще отидемъ на раз-
ходка въ „*Князь Борисо-*
вата“ градина. Тя се нами-
ра на изтокъ отъ града.

Минахме покрай едно
малко площадче. Въ срѣ-
дата е запазено едно полусрутено здание. Ед-
ва се забѣлѣзва, че това е *черкова*. Ние се при-
ближихме при тази стара святиня. Отъ вѣнъ
зданието е съборено и тукъ тамъ обрасло съ
мѣхъ и трѣва. Тате ми каза, че тази черкова се
казва „*Св. София*“.

Тя е много стара черкова, доста голѣма,
правена прѣди турцитѣ да дойдатъ да ни зав-
ладѣятъ. Тѣ отъ послѣ сѣ я прѣвѣрнали на джа-
мия, а слѣдъ освобождението ни, тя се пази
като *старина*. Влѣзохме вжтрѣ. Всичко срутено
и развалено. Само нѣколко икони, турнати на
мѣстото, гдѣто е билъ *иконостаса*, и нѣколко за-
палени свѣщи, напомва, че това е стара черква.
Свещеникътъ, който пази черковата, дойде при
насъ и ни каза нѣколко думи за историята на
тази бѣлгарска святиня. Ние му благодарихме и
продѣлжихме пжтя си.

Като прѣминахме една улица, излѣзохе на
друго площадче, близо до държавната печатница.